

undervisende Mand. Lad os holde fast paa det, at der er stor Overflødighed af begge Dele i alle Retninger i Forhold til vort Forbrug. Altsaa, jeg er enig i, at vi skulle binde det til Kjøbenhavn, og at vi i det Hele taget skulle benytte de Midler til Undervisning, som vi have, benytte Kræfterne saa godt, som vi kunne; thi ved at benytte dem dygtigt og meget i forskellige Retninger give vi dem et Liv, som de ellers ikke vilde have. Thi naar f. Ex. en historisk Professor læser for en Enkelt, og maaffee eengang om Maanedene, saa bliver han sjelden nogen stor Historiker, især naar han ikke har et saadant Sprog for sig, at han kan tjene mange Penge ved at sælge sine Bøger til Boghandlerne; thi der er i alt det ogsaa en Handel.

Jeg kommer nu til Loven, og det er da altid godt ved en saadan Sag, som ved enhver anden ganske lille Ting, at faae det rigtige Synspunkt, hvorfra man skal fatte det Hele. Det seer vel noget smaaligt ud, hvad jeg nu kommer til; men jeg tilstaaer, at det er det, der først rigtigt har grebet mig. Enhver af de ærede Herrer vil erindre, at i vor Grundlov staaer i § 97, at Titel, Stand og Rang skal ingen Betydning have. Er det ikke omtrent saaledes? Nu finde vi her i § 8, at Lærerne skulle være 7 Professorer, og i Motiverne dertil gjør man dem til Professorer, for at give dem mere Anseelse. Her ere altsaa vore nærværende Tilstande reent glemte ved Lovens Affattelse. Man troer her i Landet at skaffe dem mere Anseelse ved at gjøre dem til Professorer tværtimod Grundlovens Bud. Man kan faae Titelen ved en kongelig Anordning, men ikke ved Lov; det maa vi huske paa. Saaledes staae Titlerne her i Landet: vi skyldte ikke at stjanke dem den allermindeste Dymærksomhed som lovlig bestemte; men de have den Dymærksomhed, som vi altid vise imod Kongens Handlinger og Bud; det er en ganske anden Art af Dymærksomhed, det er en Høfligheds-Dymærksomhed. Saadan er hele denne Lov i Grunden indrettet, at den egentlige Grundtanke deri er den, at man har spurgt: Hvad tjener til at give Anseelse, hvad tjener til at give et godt Erhverv, en hygge-

lig Stilling? og hvad hjælper os til at holde fast paa en speciel Veterinairskole? Hvad er det, der er benyttet som en Knag, for at der kan vedblive at være en Veterinairskole? Det er det, at vi ere et Landbosfolk, vi ville have en saadan Skole; stort kunne vi ikke faae, men lidt kunne vi dog nok faae. Ifjor have vi seet, at vi have faaet en Landinspecteurprofessor; lad os nu faae et Landinspecteurvæsen, saa have vi vundet Noget, der kan blive en brugelig Knag, for at Veterinairskolen kan blive staaende som saadan. Men det er dog kun en ydre Betragtning. Lad os nu egentligt spørge: Hvad er den indre Kerne af Veterinairskolen? Det er et Doctorvæsen, et Lægevæsen for Dyrene, og vi ere efterhaanden komne ud over den Fordom, der betragter det, at have med Dyr at bestille, som nedværdigende; Raskeren er ikke nogen ringeagtet Mand, Veterinairren er en Læge ligesom en anden Læge. Den virkelige Læge curerer meget gjerne Fruens Hund, naar hun beder ham om det. Alle slige Fordomme ere altsaa forbi. Hvad havde saa været naturligare, naar vi skulde omorganisere Veterinairskolen end — og det er det, jeg vil gaae løs paa, naar vi komme til 2den Behandling — at søge den hele almindelige Undervisning i de forberedende Vidensfaber paa samme Maade og i samme Forhold som den mediciniske, ved Universitetet. Den findes ved Universitetet; der ere Midlerne dertil, der kan enhver gaae hen og lære; han behøver ikke derfor at kunne Latin, han kan lykkeligviis lære Alt, hvad han behøver i Berden, uden Latin. Altsaa det gaaer han hen og lærer, og forsaavidt han skal være en Glev, der faaer Understøttelse, saa bliver han examineret, og saa indrette vi her i Landet, her i Kjøbenhavn, fordi her ere de fleste Dyr — ikke paa Vesterbro, thi de Dyr, som der ere, curerer man ved at staae dem for Panden, men i den øvrige Deel af Byen, hvor man vil curere Dyr — et stort Sygehospital og en klinisk Undervisning i Veterinairfaget; saa have vi naaet det Bedste, vi kunne. Vi sætte det ganske paa samme Fod som hele Resten; de samme Lærere, som ved Universitetet undervise de unge Mænd, der skulle være Medicinere, undervise ogsaa dem, der skulle være Veterinairer,